

OPINIONS

EL FRAU DE LA CBS

Xavier Vinader

12

ESTAPE RESPON

Toni Canís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

MEDITACIONS SOBRE
EL PENIS DEL CORCÓ*Martí Domínguez*

14

UNA RUINA DE TEATRE

Jesús Civera

15

SUBSTITUCIÓ CULINÀRIA

Jaume Fàbrega

CA REVOLTA

Josep Vicent Marquès

16

FIGO

Isabel-Clara Simó

AZNAR SÍ, DEMAGÒGIA NO

Salvador Cot

17

TÚNIQUES NEGRES

Llibert Ferri

LA TERCERA DISTÀNCIA

Manuel S. Jardí

18

HALLOWEEN

Toni Canís

TAPAR LA GRAN RASA

Oriol Cortacans

19

VATICÀ

Joan Francesc Mira

82

La mateixa setmana que la coalició de Convergència i Unió rumia com netejar la taca que els ha deixat el Cas Pallerols, José María Aznar aterra a Barcelona per a atacar les diferents propostes de model d'estat de CiU –i també del PSC– que passen per una reforma de la Constitució. Davant dels Antics Alumnes d'Esade, Aznar demonitzava els plantejaments de “federalisme” i tot el que implica modificacions de l'Estatut, la Constitució o el marc jurídic. “Les aventures i els camins sense destí desconegut, quan afecten les normes i les institucions fonamentals, tenen efectes demolidors en la realitat econòmica i social”, diu, i qualifica els que els propugnen d’“aprenents de bruixot”. El president espanyol vol exercir de cap de la Inquisició i oblidar els manaments: la mateixa Constitució recull les passes que cal seguir per a ser reformada.

L'oblit, però, és voluntari. Respon a una concepció de l'estat diferent de la de Pujol i Maragall: la Constitució, per Aznar, és inamovible perquè és un punt d'arribada, no un punt de partida. L'estat de les autonomies ja ofereix, des d'aquest punt de vista, prou competències als governs “regionals”. Si Aznar no vol desenvolupar al màxim el traspàs de competències que està previst en la carta magna que ell mateix lloa i defensa, no assumirà que es reforme aquest text per a descentralitzar encara més competències. Això és lògic. Però aquest atac d'Aznar al model que proposa CiU està especialment premeditat, ja que arriba en un moment delicat per la coalició. A l'ambient pre-congressual i la batalla successòria s'ha unit el renaixement del Cas Pallerols, com a conseqüència del blocatge de 10.000 milions dels Fons Social per part de la Comissió Europea. Una decisió que, si bé sobta per la seua radicalitat, torna a posar a l'estenedor de l'actualitat velles acusacions de corrupció desades a l'armari. I aquesta vegada sembla no tenir aturador.

El Cas Pallerols agreuja les petites diferències entre els dos partits, perquè les acusacions de finançament il·legal recauen només sobre un d'ells, però embruten la imatge de tot el govern.

La coalició, doncs, ho té difícil per començar una guerra dialèctica amb el govern espanyol, com havia passat quan l'executiu d'Aznar havia engegat projectes com la reforma de les humanitats o el debat de les matrícules. Ho té difícil perquè, necessàriament, ha de tenir altres prioritats. D'una banda, ha de netejar la imatge del govern ràpidament. L'oposició demana i demanarà responsabilitats polítiques, i aquest afer necessita una resposta convincent perquè ja amenaça de convertir-se en una novel·la per lliuraments i perquè afecta un tema tan delicat per a la ciutadania com són els fons per a formació ocupacional, és a dir, diners perquè els desocupats puguin aprendre un ofici o reciclar els seus coneixements.

D'altra banda, cal enfrontar-se a la qüestió irresolta del finançament dels partits, que és la qüestió que s'amaga sota aquest i molts casos més de corrupció. Si aquest debat de fons no s'inicia amb seriositat, uns partits i altres tindran, si més no, la temptació de caure en aquests paranyos.

Després de tot això, o mentrestant, la coalició haurà de plantejar-se per què presta suport a un partit que el colpeja amb premeditació quan es troba en una situació de feblesa.

“Cal enfrontar-se a la qüestió irresolta del finançament dels partits que s'amaga sota aquest i molts casos més de corrupció.”